

IN BRAND GESCHOTEN.

Door den stoomtrawler „Hercules" zijn te IJmuiden aangebracht negen Noorsche schipbreukelingen, zijnde de geheele equipage van den Noorschen schoener „Harbo", kapitein Ericksen, met hout van Christiania naar Sunderland, welke schoener Zondagavond op 56 graden 40 Noord en 2 graden 32 Oost door een Duitsche duikboot in brand is geschoten. Aan de bemanning werd 5 minuten tijd gegeven zich in de scheepsboot te begeven (waarin wij ze op onze foto zien, kapt. Ericksen met hoed op), en waarin zij later door den trawler werden opgepikt. *(foto v. d. Zijl)*

ENGELSCHE VLIEGERS GEDAALD.

Onlangs is er bij Sluiskil een Engelsche vliegmachine gedaald. De twee inzittenden kapitein Hunt (pas 28 jaar oud) en luit. Jackson zijn geïnterneerd en onder geleide van den 1en Luit. der art. Büller naar de Wierickerschans bij Bodegraven gebracht. Onze foto geeft de geïnterneerde vliegers bij een oponthoud aan het station te Leiden. *(foto J. v. d. Zanden).*

HET PAARLSNOER

G. DIETERLE

De gouden regen glinstert in de lente-zon. Seringen en meidoorns geuren en de dennenbosschen dekken de bergen met een mantel van blauwig zwart. Vogels, die niet te zien zijn, fluiten en, als de boomen niet zuchten, hoor ik het monotoon geklater van een waterval, die diep in het bosch moet zijn.

Ik, William Robertson, ben nu ongeveer twintig uur sporen van de stad verwijderd, die ik niet noemen wil, en nog geen vier en twintig uur is het geleden dat de schakels der boeien in het vleesch van mijn polsen drongen. Soms geloof ik dat ik gedroomd heb, maar in m'n polsen staan nog duidelijk de teekens van de ontvelling, die de boeien veroorzaakt hebben . . .

Ik heb een gevoel als een drenkeling, die in een draaikolk geraakt was, machteloos door het water heen en weer gegeslagen en eindelijk door een toeval op het land geworpen werd.

Voor ik naar Bombay terugkeer, om daar weer als eerzame katoenplanter voort te leven, wil ik hier op deze bank in dit heerlijk noordelijk landschap, het gebeurde in de kleinste bijzonderheden in m'n geest voorbij laten trekken en dan vergeten . . . . !

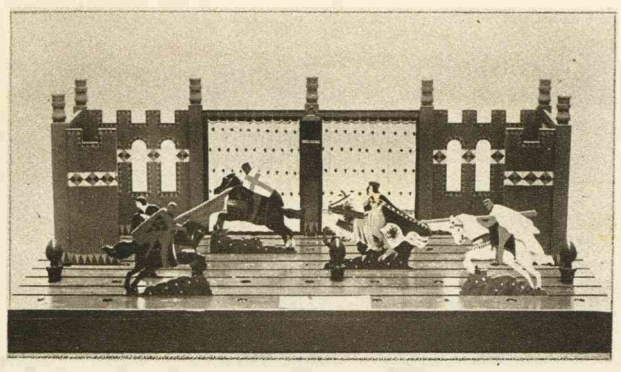
Een kleine twee jaar geleden was ik voor het afsluiten van katoencontracten te Makallah. Mijn zaken had ik afgedaan en ik verlangde naar den dag, waarop ik weer naar Bombay zou kunnen vertrekken, toen ik van den sultan van Hadramaut een uitnoodiging ontving om zijn leeuwenfeest bij te wonen. Deze uitnoodiging had hij gezonden aan alle Britsche onderdanen, die op dit tijdstip in Makallah aanwezig waren, daar de Sultan er prijs op stelde de Engelschen als zijn vrienden te beschouwen. Ook waren er veel aanzienlijke Engelschen uit Aden genoodigd.

Van een inlandschen koopman, die ook uitgenoodigd was, vernam ik omtrent het leeuwenfeest het volgende verhaal: de sultan had een paar jaar geleden van een stamhoofd uit het binnenland jonge leeuwen ten geschenke gekregen. Hij was zeer trotsch op dit geschenk en tijdens zijn bezoek aan Caïro zag hij in het Alhambra de leeuwentemster Kitty Branton optreden. Hij was zoo verrukt over de dressuur, dat hij Miss Kitty Branton een zeer hoog honorarium aanbood als zij zijn leeuwen wilde dresseeren en een Berber opleiden tot Keizerlijken dierentemmer van Hadramaut, zoodat, wanneer zij weer vertrokken was de sultan op elk uur van den dag, wanneer hij dat wenschte op leeuwen-dressuur vergast zou worden.

Zij nam zijn aanbod aan en het prachtigste paviljoen van het paleis werd voor haar en hare helpers beschikbaar gesteld, terwijl hij haar nog een kostbaar geschenk beloofde, als de Berber even bekwaam in die kunst zou worden als zijn leermeesteres.

Miss Branton had nu den sultan laten weten, dat zij haar taak volbracht had en op de binnenplaats van zijn paleis zou zij met den Berber en de leeuwen een voorstelling geven, waarbij een groot deel der bevolking, behalve de genoodigden, ook tegenwoordig zou zijn.

Het feest had in de morgenuren plaats. Een groote menigte volk staarde van de platte daken van het paleis in de wit marmeren binnenplaats.

HOLLANDSCHE INDUSTRIE.

Door de „Olanda" speelgoedfabriek worden er pogingen aangewend om in het buitenland speelgoed, in Holland vervaardigd naar speciale Hollandsche ontwerpen, aan de markt te brengen. Wij geven hierbij een paar modellen, zooals die bij de firma Gebr. Simons, Kalverstraat 105 te Amsterdam, geëxposeerd worden. Bovenaan: Een Ridder-Theater. Ontwerp van den Architect Wijdeveld. De bodem van 't theater is de onderkant van de doos, daarin zijn gaten op verschillende plaatsen. Het theater wordt in elkaar gezet op de wijze van een kermiskraam, de vlakke wanden schuiven in de stijlen, en die stijlen staan stevig in de gaten van den vloer. Het geheel kan in de doos opgeborgen worden. De figuren schuiven in gleuven in den vloer. Onderaan: Een Hollandsche boerderij met 22 figuren. Ontwerp Jan Rinke, Laren. Alle figuren zijn gezaagd van 3-deelig onbreekbaar hout en met de hand beschilderd in vroolijke, sprekende kleuren.

Wij zaten op de gaanderij bij den sultan, tegenover de harem-loge, die door een zijden voorhang geheel afgesloten was. De vrouwen konden ons wel zien, maar wij hen niet en alleen hun lachen en geroezemoes van stemmen verraadden haar aanwezigheid. De sultan was kinderlijk-blij en vol verlangen naar de voorstelling.

Met ons allen sprak hij over de moedige Engelsche en wij moesten hem allerlei verhalen doen over leeuwen dressuur, zooals wij die in ons vaderland of elders gezien hadden. Hij liet door een neger mokka in kleine zilveren kommetjes opdienen en een Arabier presenteerde ons op een gouden schotel sigaretten, daarna gaf hij den twee pompeus gekleeden negers, die voor zijn voeten gehurkt zaten, een wenk. Zij stonden onmiddellijk op en bliezen op een bazuin. Het zijden gordijn, dat de Arabische poort op de binnenplaats sloot, werd geopend en Miss Branton trad binnen. Zij was een klein, tenger persoontje, gekleed in 'n witte blouse en tamelijk korten zwarten rok, en een cow-boy-hoed op het hoofd. Met haar zweep maakte zij een saluut naar den sultan, die haar een kushand toewierp, daarna keerde zij naar het gordijn terug en liet den Berber binnenkomen, die zijn vorst op Oostersche wijze begroette.

De helpers van Miss Branton brachten nu de requisieten binnen, terwijl zij en de Berber zich overtuigden of de uitgangen van de binnenplaats goed afgesloten waren. De helpers verdwenen weer, het voorhang werd geheel weggeschoven en twaalf prachtige leeuwen kwamen binnen, die onmiddellijk hun plaats innamen.

Miss Branton voerde eenige kunststukjes met de dieren uit en gaf daarna de zweep aan den Berber. Deze liet de beesten over elkaar en door een hoepel springen, en een grooten leeuw op een rollenden bal loopen.

De sultan was opgetogen van blijdschap en na afloop van de voorstelling noodigde hij Miss Branton in zijn loge en overhandigde haar een doos van sandelhout vervaardigd, waarin een paarlsnoer lag met een edelsteen als medaillon.

Wij complimenteerden Miss Branton en zij liet ons het snoer zien, dat niets minder was dan het beroemde paarlsnoer van Murat met den lichtenden nachtsteen, waarvan iedere Oostersche vorst bezitter wilde zijn.

Den volgenden dag verliet ik Makallah en dacht niet meer aan het beroemde paarlsnoer en aan Miss Kitty Branton.

In de stad, die ik gisteren verlaten moest, werd ik weer aan het leeuwenfeest herinnerd. Het mondaine leven van die stad is over de geheele wereld bekend. In het „Casino" trad Miss Branton op. Groote affiches, waarop zij, als bajadère gekleed, was afgebeeld en met een pyramide van leeuwen op den achtergrond, waren overal aangeplakt. Met het paarl-

EEN JUBILEUM.

Ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van de vereeniging St.-Barbara, onderafdeeling van den R. K. Volksbond te 's-Gravenhage, geven wij hierboven een foto van het bestuur met in het midden Rector J. B. W. M. Möller. *(foto v. Tol).*

TEHUIS ST.-AGNESVEREENIGING.

In het begin dezer week is door Monseigneur L. E. Jansen, Deken van Amsterdam, het Tehuis voor werkende R. K. Vrouwen en Meisjes aan de Heerengracht 469 te Amsterdam, plechtig ingewijd. In het tehuis is plaats voor 20 pensionnaires. *(V.F.B.)*